

Розділ *Лершій*

Три роки тому

Я сиділа, згорнувшись калачиком на шезлонгу в нашій бібліотеці, і читала, коли раптом у двері постукали. Ліліана спала, поклавши голову мені на коліна, і навіть не ворухнулася, коли відчинилися темні дерев'яні двері та в кімнату увійшла наша мати, її темно-русяве волосся було зібране в тугий пучок на потилиці. Мати зблідла, її обличчя наче змарніло.

— Щось сталося? — запитала я.

Вона всміхнулася, але то була вдавана усмішка.

— Твій батько хоче поговорити з тобою у себе в кабінеті.

Я обережно відсунулася з-під голови Лілі та вклала її на шезлонг. Лілі підтягнула ноги до себе. Для одинадця-

тирічної дівчинки вона була маленькою, але я теж не висока — лише 162 сантиметри. У нашій родині всі жінки були невисокими. Мати уникала дивитися мені в очі, коли я підійшла до неї.

— Я щось накоїла? — я не знала, в чому могла провинитися. Зазвичай ми з Лілі були слухняні, а Джанна завжди порушувала межі дозволеного, і її карали.

— Швидше. Не змушуй батька чекати, — просто сказала мати.

Коли я підійшла до кабінету батька, мені аж серце стиснулося. Затримавшись на мить, щоб заспокоїтися, я постукала.

— Заходь.

Я увійшла, намагаючись зберігати спокійний вираз обличчя. Батько сидів за столом з червоного дерева в широкому чорному шкіряному кріслі; за спиною в нього височіли полиці з такого ж червоного дерева, заповнені книжками, які батько ніколи не читав: ці полиці приховували таємний вхід до підвалу та коридору, що вів назовні.

Батько відірвав погляд від стосу паперів. Його сиве волосся було зачесане назад.

— Сідай.

Я опустила на один із стільців навпроти його столу та склала руки на колінах, поки намагалася не прикушувати нижню губу. Батько ненавидів, коли так робили. Я чекала, поки він почне говорити. Він дивився на мене з дивним виразом обличчя.

— «Братва» та «Тріада» намагаються захопити нашу територію. Вони з кожним днем стають все нахабніші. Нам пощастило більше, ніж Фамілії з Лас-Вегаса, адже їм доводиться мати справи ще й з мексиканцями. Втім,

ми більше не можемо нехтувати загрозою, яку становлять росіяни та тайванці.

Я почувалася збентеженою. Батько ніколи не говорив з нами про таке. Дівчаткам не потрібно знати про тонкощі життя мафії. Я знала, що не варто його перебивати.

— Ми маємо покласти край ворожнечі між нами та нью-йоркською Фамілією та об'єднати наші сили, якщо хочемо боротися та перемогти «Братву».

Мир із Фамілією?

Батько та всі інші члени чиказької мафії ненавиділи Фамілію. Вони нищили один одного протягом десятиліть і лише нещодавно вирішили припинити ворожнечу, щоб зосередитися на інших бандах, зокрема на «Братві» та «Триаді».

— Немає міцнішого зв'язку, ніж кровний. Принаймні Фамілія це зрозуміла.

Я насупилася.

— «Народжений у крові, кров'ю присягаюся». Це їхній девіз.

Я кивнула, але тепер почувалася ще більше збентеженою.

— Вчора я зустрівся з Сальваторе Вітіелло. — Батько зустрівся з *Capo dei Capì*¹, ватажком нью-йоркської мафії? Члени кланів Нью-Йорка та Чикаго не зустрічалися вже десять років, а їхня остання зустріч закінчилася не надто добре. Її досі називають Кривавим четвергом. А батько навіть не був босом. Він був лише консильєре, радником Фіоре Кавалларо, який стояв на чолі Аутфіту,

¹ *Capo dei Capì* (італ.) — дослівно «Голова голів», або «Бос усіх босів». Найвищий чин у мафіозній ієрархії, що позначає найголовнішого лідера в кожній організації. — Тут і далі прим. пер.

а заразом заправляв усією організованою злочинністю на Середньому Заході.

— Ми дійшли згоди, що заради миру маємо поріднитися, — батько втупився в мене поглядом, і раптом я відчула, що не хочу чути його наступні слова. — Ми з Кавалларо вирішили, що ти одружишся з найстаршим сином Вітіелло, Лукою, майбутнім *Capo dei Capì* Фамілії.

Мені здалося, що я падаю у прірву.

— Чому я?

— Вітіелло протягом останніх тижнів кілька разів телефонував Фіоре, він хоче для свого сина найгарнішу дівчину. Звичайно, ми не могли віддати йому дочку якогось простого бійця. У самого Фіоре дочок немає, тож він сказав, що найгарніша наша дівчина — це ти.

Джанна була така ж гарна, але вона молодша за мене. Мабуть, це її й врятувало.

— Є багато вродливих дівчат, — вирвалося в мене. Я задихалася. Батько дивився на мене, наче я була його найдорожчим скарбом.

— Небагато італійських дівчат мають таке волосся, як у тебе. Фіоре назвав його «золотим», — батько голосно розреготався. — Ти — наш пропуск у нью-йоркську Фамілію.

— Але, батьку, мені лише п'ятнадцять. Я не можу вийти заміж.

Батько зробив зневажливий жест.

— Якби я дав згоду, то вийшла б. Що нам ті закони?

Я так міцно вчепилася в підлокітники, аж пальці побіліли, але не відчувала болю. Натомість усе тіло залякло.

— Але я сказав Сальваторе, що весілля доведеться відкласти, доки тобі не виповниться вісімнадцять. Твоя

мати наполягала, щоб ти досягла повноліття та закінчила школу. Фіоре піддався її благанням.

Тож Бос наказав батькові відкласти моє весілля. А рідний батько ладен був жбурнути мене в обійми майбутнього чоловіка. Мого чоловіка. Мене охопила хвиля нудоти. Я знала про Луку Вітіелло лише дві речі: перше — він стане главою нью-йоркської мафії, коли його батько відійде від справ або помре, і друге — він має прізвисько Лещата за те, що голими руками задушив людину. Я не знала, скільки йому років. Моя двоюрідна сестра Бібіана мусила вийти заміж за чоловіка, який був на тридцять років старший за неї. Лука не міг бути таким старим, адже його батько ще не відійшов від справ. Принаймні я на це сподівалася. Чи був Лука жорстоким?

Він задушив людину. Він очолить нью-йоркську мафію.

— Батьку, — прошепотіла я. — Будь ласка, не змушуйте мене побратися з цим чоловіком.

Його обличчя посуворішало.

— Ти вийдеш за Луку Вітіелло. Я потиснув руку його батькові Сальваторе. Ти будеш хорошою дружиною для Луки, а коли зустрінешся з ним на заручинах, то поведитимешся як слухняна дівчина.

— Заручини? — повторила я. Я чула власний голос наче здалеку, ніби з-за пелени туману.

— Авжеж. Це хороший спосіб налагодити зв'язки між нашими родинами, і це дасть Луці можливість побачити, що він отримає від цієї угоди. Ми не хочемо його розчарувати.

— Коли? — я прочистила горло, але краще не стало. — Коли буде вечірка з нагоди заручин?

— У серпні. Ми ще не визначилися з датою.

Тобто через два місяці. Я бездумно кивнула. Мені подобалося читати романи про кохання, і щоразу, коли герої одружувалися, уявляла собі власне весілля. Я завжди мріяла, що воно буде сповнене хвилювання й кохання. Порожні мрії дурного дівчиська.

— То мені можна далі ходити до школи?

Яке має значення, чи закінчу я школу? Я ніколи не вступлю до коледжу, ніколи не працюватиму. Все, що мені буде дозволено, — це гріти ліжко чоловіка. Горло ще сильніше стиснулося, сльози навернулися на очі, але я стримала їх. Батько ненавидів, коли ми давали волю почуттям.

— Так. Я сказав Вітіелло, що ти вчишся в католицькій школі для дівчат, і це, здається, його влаштувало.

Авжеж, влаштувало. Не можна ризикувати, щоб я наближалася до хлопців.

— Це все?

— Наразі все.

Я вийшла з кабінету, наче в трансі. Чотири місяці тому мені виповнилося п'ятнадцять. Мій день народження здався великим кроком у майбутнє, і я була в захваті. Яка дурна. Моє життя закінчилося ще до того, як почалося. Все було вирішено за мене.

***

Сльози лилися рікою. Я лежала на колінах Джанни, і вона гладила мене по голові. Джанні виповнилося тринадцять, вона була лише на півтора року молодша за мене, але сьогодні ці півтора року були різницею між свободою й життям у в'язниці без кохання. Я дуже намагалася не ображатися на сестру. Це не її провина.

— Ти можеш спробувати ще раз поговорити з батьком. Може, він передумає, — тихо сказала Джанна.

— Не передумає.

— Може, мама його переконає.

Ніби батько коли-небудь дозволив би жінці ухвалювати рішення за нього.

— Ніхто ніяк не зможе це змінити, — сумно сказала я.

Я не бачила матір відтоді, як вона відправила мене до батька в кабінет. Мабуть, вона не мала сил дивитися мені в очі, бо знала, на що засудила мене.

— Але ж, Аріє...

Я підвела голову та витерла сльози з обличчя. Джанна жалісно дивилася на мене блакитними очима, ясними, як безхмарне небо влітку — такими самими, як і мої очі. От тільки моє волосся було білявим, а її — рудим. Батько іноді називав її «відьмою», і це не було ласкавим зверненням.

— Він потиснув руку батькові Луки.

— Вони зустрілися?

Я теж про це думала. Чому він знайшов час зустрітися з ватажком нью-йоркської мафії, але не повідомив мені про свої плани продати мене, наче високочласну повію? Я придушила розчарування та відчай, які вже рвалися назовні.

— Так мені сказав батько.

— Ми мусимо щось зробити, — сказала Джанна.

— Неможливо.

— Але ти навіть не бачила цього чоловіка. Ти навіть не знаєш, який він! А якщо він потворний, товстий та старий?

Потворний, товстий та старий. Якби це були єдині риси Луки, про які я мала турбуватися.

— Загуглімо його. В мережі мають бути його світлини.

Джанна підхопилася, взяла мій ноутбук зі столу та сіла поруч, притулившись до мене.

Ми знайшли кілька світлин і статей про Луку. У нього були найхолодніші сірі очі, які я тільки бачила. Я дуже добре уявляла, як він дивиться на своїх жертв цими очима, перш ніж всадити їм у голову кулю.

— Він вищий за всіх, — здивовано сказала Джанна.

Це правда: на всіх фото він був на кілька сантиметрів вищий за тих, хто стояв поруч, а ще він був м'язистий. Це, мабуть, пояснювало, чому деякі люди за його спиною називали його Биком. Це прізвисько використовували в статтях, у яких його називали спадкоємцем бізнесмена і власника клубів Сальваторе Вітіелло. *Бізнесмен*. Може й так, публічно. Усі знали, ким насправді був Сальваторе Вітіелло, але, звісно, ніхто не був настільки дурним, щоб писати про це.

— На кожній світлині він з іншою дівчиною.

Я дивилася на байдуже обличчя свого майбутнього чоловіка. Газета називала його «найбажанішим парубком Нью-Йорка», «спадкоємцем сотень мільйонів доларів». «Спадкоємцем імперії смерті і крові» — ось що слід було написати.

Джанна зітхнула.

— Боже, дівчата просто кидаються на нього. Мабуть, він гарний.

— Нехай би залишили його собі, — гірко сказала я.

У нашому світі за гарною зовнішністю часто ховається монстр. Дівчата з вищого світу бачили його красу та багатство. Вони думали, що аура поганого хлопця — це гра. Вони плазували перед ним, бо його чарівність хитра випромінювала силу. Але вони не знали, що зарозуміла посмішка маскує кров і смерть.